

Wyrok z dnia 29 maja 2001 r.

II UKN 378/00

Pobieranie emerytury nie pozbawia pracownika możliwości ubiegania się o rentę z tytułu niezdolności do pracy, zwłaszcza z tytułu choroby zawodowej.

Przewodniczący SSN Maria Tyszel, Sędziowie SN: Beata Gudowska, Jerzy Kuźniar (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2001 r. sprawy z wniosku Urszuli K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w S. o rentę w związku z chorobą zawodową, na skutek kasacji organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 stycznia 2000 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 30 lipca 1999 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Słupsku zmienił decyzję organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w S. z dnia 18 czerwca 1998 r. i przyznał wnioskodawczyni Urszuli K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres trzech lat poczynając od dnia 1 maja 1998 r. Sąd ustalił na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, w tym z opinii biegłych lekarzy specjalistów: laryngologa, neurologa i chirurga, że wnioskodawczyni cierpi na przewlekłą, przerostowy nieżyt gardła i krtani z niedowładem strun głosowych obustronnie, na tle zawodowym, co czyni ją częściowo niezdolną do pracy na okres trzech lat.

Organ rentowy kwestionowała w toku postępowania przed Sądem przedstawioną opinię biegłych, wskazując, że stwierdzone schorzenie laryngologiczne stanowi przeciwwskazanie do pracy nauczycielskiej i uzasadnia ustalenie procentowego uszczerbku na zdrowiu w związku z chorobą zawodową. Brak natomiast podstaw do orzekania o niezdolności do pracy w zawodzie nauczyciela ponieważ od dnia 1

stycznia 1998 r. wnioskodawczyni jest na emeryturze i pracy takiej już nie wykonuje.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd powołał art. 18 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz.144 ze zm.).

Stanowisko to podzielił Sąd Apelacyjny w Gdańsku i oddalił apelację organu rentowego, wyrażając pogląd, że fakt pobierania przez nauczyciela emerytury nie pozbawia go możliwości ubiegania się o rentę z tytułu choroby zawodowej, świadczenie to bowiem uzależnione jest od stanu zdrowia (wyrok z dnia 27 stycznia 2000 r. [...]).

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją organ rentowy i zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 286 KPC - przez pominięcie dowodu z dodatkowej opinii biegłych, a także naruszenie prawa materialnego, przez błędną wykładnię art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.), wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. W ocenie skarżącego w świetle obecnie obowiązujących przepisów nie orzeka się o istnieniu schorzenia, ale o niezdolności do pracy. Skoro wnioskodawczyni przebywa na emeryturze (dopracowała do niej mimo schorzenia), nie ma podstaw do orzekania o niezdolności do pracy, już i tak nie wykonywanej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie zasługuje na uwzględnienie, a przytoczone jako jej podstawa przepisy prawa nie zostały w toku postępowania naruszone. Na wstępie należy zauważyć, że w istocie kasacja nie tyle kwestionuje fakt, iż wnioskodawczyni z uwagi na schorzenie zawodowe nie jest zdolna do pracy w zawodzie nauczyciela, ile twierdzi, że w przypadku pracownika przebywającego na emeryturze nie ma podstaw do orzekania niezdolności do pracy, tej bowiem emerytowany pracownik w zasadzie nie wykonuje. Poglądu tego nie można podzielić, mimo iż organ rentowy trafnie podnosi, że w obecnym stanie prawnym przesłanką przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, nie jest stan zdrowia jako taki, ale jego wpływ na zdolność pracownika do pracy. Z konstatacji tej nie można jednak wyprowadzać wniosku, iż brak podstaw prawnych do orzekania w przedmiocie zdolności pracownika do pracy po jego przejściu na emeryturę. Fakt pobierania emerytury, także przyznanej na ogólnych zasa-

dach (po wykazaniu odpowiedniego okresu zatrudnienia oraz wieku) nie pozbawia pracownika możliwości ubiegania się o rentę z tytułu niezdolności do pracy, tym bardziej gdy tytułem takiej renty jest niezdolność do pracy na skutek choroby zawodowej. Świadczenie to bowiem (renta z tytułu niezdolności do pracy), przysługuje niezależnie od prawa do innych świadczeń.

Przy tych rozważaniach nie można uznać trafności zarzutu kasacji naruszenia przez Sąd art. 286 KPC. Przepis ten upoważnia sąd do zażądania ustnego wyjaśnienia opinii złożonej przez biegłych na piśmie, a także do zażądania opinii dodatkowej od tych samych lub innych biegłych. Upoważnienie to jest uzależnione od potrzeby procesowej, w sytuacji więc gdy opinia biegłych odpowiada oczekiwaniom sądu wyrażonym w postanowieniu o dopuszczeniu takiego dowodu, brak podstaw do jego uzupełniania lub powtarzania.

Gdy więc nie ma podstaw by kwestionować ocenę biegłych co do częściowej i czasowej niezdolności wnioskodawczynie do pracy z tytułu choroby zawodowej, nie można również podzielić zarzutu naruszenia prawa materialnego - art. 23 ust. 3 ustawy o z.e.p. przez jego nieprawidłową wykładnię. Do ustalonego stanu faktycznego przepis ten, prawidłowo przez Sąd rozumiany, został trafnie zastosowany.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji po myśli art. 393¹² KPC.

=====